

Subjekt a „aktualita“

Pro událostné dění je zcela charakteristické, že prochází jednotlivými „fázemi“, z nichž vždycky pouze jediná je opravdu aktuální (otázku přechodu od jedné fáze k další musíme řešit jindy a jinde). Ta „jediná“ aktuální fáze je zároveň po vnější stránce způsobem, jak se příslušná událost v dané chvíli „ukazuje“. „Ukazování“ a „úkaz“ musíme – na rozdíl od běžného užití v jazyce – chápat jako cosi zásadním způsobem nezávislého na tom, zda a jak někdo (nějaký jiný subjekt, třeba jiná událost) ten „úkaz“ vůbec registruje. Tady se před námi otevírá závažný problém: z čeho máme právo usuzovat, že se (pravá) událost děje po částech, po jednotlivých fázích? Není tomu spíše tak, že se událost děje vždycky celá? Co by jinak ony jednotlivé fáze drželo pohromadě tak, aby událost zůstala celkem? Proč se máme domnívat, že „se děje“ právě jen to aktuální, zatímco „bylost“ i „budost“ události se onoho dění nezúčastní?

(Písek, 130320-1.)